

Sygn. akt III CSK 247/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. W., T. W. i S. W.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zespołowi Zakładów Opieki Zdrowotnej w
S.
o zapłatę i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazali, że skarga kasacyjna jest

oczywiście zasada z uwagi na oczywiste naruszenie art. 446 § 4 k.c. i art. 446 § 2 k.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na nieodpowiedniej ocenie przyjętych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i renty w odniesieniu do ustalonej podstawy faktycznej, przez co doszło do zasądzenia zadośćuczynienia i renty w kwocie rażąco niskiej w stosunku do wyników postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia określonego przepisu nie prowadzi zatem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, nie publ., z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, nie publ i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.).

Skarżący nie wykazali tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Jak wskazywano już w orzecznictwie Sądu Najwyższego ustawodawca zaniechał wskazania kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i przez posłużenie się klauzulą generalną (suma odpowiednia) pozostawił je uznaniu sądów. Uznaniowość w zakresie przyznania, jak i określenia wysokości zadośćuczynienia upoważnia sąd wyższej instancji do ingerencji tylko w razie rażącego odstąpienia od ukształtowanej praktyki sądowej, której jednolitość

odpowiada poczuciu sprawiedliwości i równości wobec prawa, albo wskazanego przez stronę skarżącą pominięcia istotnych kryteriów ustalania wysokości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2018 r., I CSK 634/17, nie publ.). Określenie wysokości zadośćuczynienia jako odpowiedniego stanowi istotny atrybut sądów *meriti* i prawomocne orzeczenie sądu może zostać skutecznie zakwestionowane w skardze kasacyjnej jedynie w razie stwierdzenia wyraźnego naruszenia zasad ustalania zadośćuczynienia. Sąd powinien oprzeć rozstrzygnięcie na indywidualnych, konkretnych okolicznościach danego przypadku, poddanych analizie przez pryzmat obiektywnych, sprawdzalnych kryteriów. Naruszenie tych zasad może polegać na nieuwzględnieniu istotnych czynników mających znaczenie dla określenia rozmiaru krzywdy i należnej w związku z tym rekompensaty albo na oczywiście wadliwej ocenie tych czynników pod kątem ustalenia zadośćuczynienia "odpowiedniego" w rozumieniu art. 446 § 4 k.c. Tylko w takim wypadku można mówić o naruszeniu tego przepisu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2017 r., IV CSK 258/16, nie publ.). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że okoliczności decydujące o wysokości zadośćuczynienia zostały przez Sąd Apelacyjny starannie rozważone, a wymiar renty uwzględniał możliwości zarobkowe zmarłego.

Niewątpliwie krzywdę doznaną w wyniku śmierci osoby bliskiej bardzo trudno ocenić i wyrazić w formie pieniężnej, a każdy przypadek powinien być traktowany indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy. Skarżący nie podstawili jednak wystarczających argumentów świadczących o tym, że przyznane im zadośćuczynienie narusza w sposób oczywisty art. 446 § 4 k.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj